

Skub !!!

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 4 • NOVEMBER 2018

Læs inde i bladet:

Novemberrevolutionen 1918 side 4

Besøg i DDF Korea side 7

35. kongres dokumenter side 14

Indholdsfortegnelse

Novemberrevolutionen 1918	side 4
DKP-besøg i DDF Korea i oktober 2018	side 7
Bertolt Brecht: Buddhas lignelse om det brændende hus	side 12
DKP 35. kongres	side 14
Avante!-festival 2018 i Portugal	side 18
Sidste skud på stammen i den kommunistiske verdensbevægelse	side 20
DKP-udtalelse om ghettoplanen	side 20
DKP Sjælland-Fyn	side 21
Fred	side 22
Cuba-solidaritet	side 23

Annoncepriser i Skub

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub ||||

Kontingentsatser i DKP

Medlemmer med årsindtægt
under kr. 150.000: Kr. 200 pr. kvartal
over kr. 150.000: Kr. 450 pr. kvartal

Skub nr. 4 november 2018

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
Tlf.: 33 91 66 44
www.dkp.dk
E-post dkp@dkp.dk
Giro/bank (1551) 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnemnt: Kr. 200

Deadline næste gang den 1. januar 2019

Bladfonden august-oktober 2018

August i alt kr. 1.858,-

September

Støtte Ringstedmøde, Anker Schjerning,	kr. 440,-
Bjarne Rasmussen, Roskilde,	kr. 100,-
Birthe Hansen, Skovlunde,	kr. 100,-
Henning Jakobsen, København S,	kr. 100,-
Agnes Ruben, København N,	kr. 100,-
Støtte Ringstedmøde, Anker Schjerning,	kr. 100,-
Niels Rosendal Jensen, Tikøb,	kr. 500,-
Anders Kristensen, København N,	kr. 100,-
Jørgen Bruno Jensen, Frederiksberg C,	kr. 100,-
Steffen Schjørring, Helsingør,	kr. 100,-
Mik Thetmark, Gjerrild,	kr. 200,-
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr. 200,-
Kommunister og kultur 8/9, Skubs halvdel,	kr. 3.311,-
Bjarne Rasmussen, Roskilde,	kr. 100,-
Skub-indsamling, 35. kongres, Gerhard Wehlitz,	kr. 3.193,-
Ditlev Vidstein Petersen, Termestrup,	kr. 300,-

I alt kr. 9.044,-

Juli kvartal i alt kr. 12.262,-

Oktober

Bjarne Rasmussen, Roskilde,	kr. 100,-
Midtjysk, Ole Odgaard, Brabrand,	kr. 1.000,-
John Christoffersen, Lumsås,	kr. 100,-
Anker Schjerning, Slagelse,	kr. 300,-
Midtjysk, Ole Odgaard, Brabrand,	kr. 800,-
Lilli Swing, Blokhush,	kr. 200,-
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr. 200,-
Medlemsmøde Hovedstaden	kr. 574,-
Midtjysk, Ole Odgaard, Brabrand,	kr. 500,-
Claus Johansen, Korsør,	kr. 1.200,-

I alt kr. 4.974,-

Bidrag til DKP's bladfond kan indsættes på giro 5 00 27 53 (+01< +5002753) eller bank 1551 0005002753.

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partitbutik, Frederikssundsvej 64, København NV

Mandag kl. 13-16	Per Feldballe Eriksen
Torsdag kl. 13-16	Luis Monteiro
Lørdag kl. 11-14	Terkild Marker

Telefon: 33 91 66 44

Forsidebilledet: Juche-tårnet i Pyongyang – se artiklen side 7.

Hvad er de ude på?

Vi husker alle den weekend tidligere på året, hvor broer blev lukket og landet stort set sat i stå af en politijagt på en mystisk bil med mystiske personer i – meget farlige, måtte man forstå, selv om hverken politiet eller dets efterretningstjeneste PET ville ud med detaljer. Efter to dage, hvor nationen så at sige var holdt i førergreb, mens den vilde jagt gik over sund og bælt, kulminerede det hele med, at en bondegård på Fyn blev lagt under en belejring, som havde været en westernfilm værdig. Hvorpå det lige så stille fusede ud: Den livsfarlige terrorist viste sig at være en banal og i den større sammenhæng aldeles sagesløs biltyv. Tæppe for første akt.

For nylig kom så den længe efterspurgte forklaring, som man ganske vist havde kunnet gætte sig til ved at lægge to og to sammen. De personer, der var truet på livet af de terrorister, som PET og politiet troede, de var på jagt efter, var en iransk eksilgruppe af arabiske separatister, der holder til i Ringsted, hvorfra de sender fjernsyn til deres hjemegn i det sydvestligste hjørne af Iran. En terroraktion dér på stedet var blevet hyldet af gruppen i Ringsted. Denne trussel mod præstestyret havde hensat ayatollaherne i afmægtigt raseri, hvorfor de havde sendt terrorister ud for at myrde de opsætsige. Politiet havde endda pågrebet en nordmand af iransk afstamning, der havde udvist mistænkelig adfærd.

Det kom videre frem, at en anden arabisk-separatistisk eksiliraner var blevet myrdet i Holland, hvor en tilsvarende gruppe holder til. Det viste sig yderligere, at de to grupper, i Danmark og i Holland, gensidigt beskylder hinanden for at være renegater og forrædere, købt og betalt af Saudi-Arabien. Det sidste har i høj grad sandsynligheden for sig.

Det er ikke første gang, dansk politi og retsvæsen har interesseret sig for mellemøstlige separatistgrupper, der sender fjernsyn fra Danmark. Man husker stadig den kurdiske TV-station, der af en dansk domstol fik sin sendetilladelse inddraget, fordi den angiveligt støttede separatistisk terrorisme. Det skete efter krav fra den tyrkiske regering. Nu er det så det modsatte, der er sket: Den iransk-arabiske TV-station, der støtter separatistisk terrorisme (det siger de jo selv), har ikke fået sin sendetilladelse inddraget, men bliver tværtimod beskyttet af dansk politi. Det siger sig selv, at flygtninge, der har fået asyl i Danmark, skal beskyttes. Alligevel gælder der åbenbart ikke de samme regler for kurdiske og iransk-arabiske flygtninge. Dobbeltmoralen er tydelig og også letforståelig: Tyrkiet er (indtil videre i hvert fald) USA's og dermed Danmarks ven og allierede; Iran er USA's (og dermed Danmarks) fjende.

Så er det, man må spørge, hvad den danske regering egentlig har gang i. Når den nu søger opbakning i EU til sanktioner mod Iran, er det så, fordi den går USA's ærinde og forsøger at få EU med på den sanktionsvogn, hvor USA hidtil har tronet i ensom majestæt? Det bliver spændende at se, hvordan de øvrige EU-lande reagerer.

Den 9. november

er en betydningsfuld dato i verdenshistorien.

For hundrede år siden, den 9. november 1918, havde tyske arbejdere og soldater fået nok af verdenskrig og udbytning, undertrykkelse og elendighed; de rejste sig til modstand, styrtede deres kejser og gennemførte deres revolution, som russerne havde gjort det året før, næsten på dato. Om denne skelsættende begivenhed i Europas historie kan der læses på de følgende sider.

Tyve år senere, den 9. november 1938 (»Krystalnatten«), startede de nazistiske jødeforfølgelser. Mon det var bevidst?

Den 9. november 1919 stiftedes Danmarks Kommunistiske Parti; det fejrer vi til næste år.

Endelig, den 9. november 1989, »faldt Berlin-muren«, som man siger. Det er der ingen grund til at fejre.

Og den 9. november i år skulle dette blad have været færdigredigeret. Desværre gik det ikke sådan; redaktøren, som også er partiformand, havde haft travlt med alt muligt andet, både kongres og et besøg i den Demokratiske Folkerepublik Korea (begge dele kan der også læses om inde i bladet), og deadline kunne ikke nås. Derfor, kære læser, sidder du nu med et sølle 24 siders blad i hånden, selv om der var stof til meget mere. Blandt andet har landsledelsesmedlem Ole Waagensen været til international konference i Kiel om Østersøen som fredens hav, og det har han skrevet om. Hans beretning såvel som hans tale og den vedtagne resolution bliver bragt i januarnummeret, og det samme bliver andre af de bidrag, vi ikke nåede at få med denne gang. Så efter at have fejret jul og nytår og sundet dig oven på det gamle år kan du se frem til at starte jubilæumsåret med et nyt, fedt nummer af *Skub* i hænderne.

God læselyst – både nu og til den tid!

Henrik Stamer Hedin

Novemberrevolution 1918

Sidste år i november fejrede vi Oktoberrevolutionens hundrede år. I år er det den tyske revolution, der runder samme hjørne; også den fandt sted i november. Skub har bedt det Tyske Kommunistiske Parti (med den velkendte forkortelse DKP) om en artikel i den anledning. Nedenstående tanker er ifølge forfatteren »også forbundet med bekymring for vor nutid og fremtid«

Af prof. dr. Anton Latzo

Novemberrevolutionen i Tyskland 1918 udviklede sig som bestanddel af de verdensomspændende revolutionære processer, der karakteriserer det 20. århundrede. Oktoberrevolutionens sejr i 1917 ændrede ikke kun det samfundsmæssige styrkeforhold i Rusland. Det var »dage, som rystede verden« (John Reed).

Skønt endnu truet indadtil gjorde den nye arbejder- og soldaterrådsmagt i Rusland også sin virkning i andre lande. Tydeligst skete det med hensyn til det mest brændende politiske problem, fredsspørgsmålet. Det af Lenin udarbejdede og af den Anden Sovjetkongres vedtagne *Dekret om freden* betegnede krigens fortsættelse som »den største forbrydelse mod menneskeheden«. Man foreslog alle krigsførende nationer og regeringer ufortøvet at optage forhandlinger om en retfærdig og demokratisk fred uden anneksioner og kontributioner. Dekretet henvendte sig for første gang direkte til folkemasserne og opfordrede dem til at kæmpe beslutsomt for en afslutning på krigen.

Den fælles kamp for virkeliggørelse af disse mål gjorde det også i international målestok klart for de socialt progressive og revolutionære kræfter, at kampen for freden hang sammen med kampen mod den tiltagende udbytning, mod de reaktionære politiske forhold såvel som mod den antinationale, aggressive og imperialistiske politik. Den gjorde det klart, at kamp for freden er klassekamp.

Spartakusgruppen fastslog i et opråb *Afgørelsens time* i december 1917: »Når Rusland, der endnu i går var zaristisk, i dag

er en republik styret af socialistiske arbejdere, så er det også i Tyskland på tide med andre tilstande. Kun gennem massekampe, gennem masseopstand, gennem massestrejker, som bringer hele det økonomiske maskineri og hele krigsindustrien til stilstand, kun gennem revolution og ved, at arbejderklassen tilkæmper sig en folkerepublik i Tyskland, kan folkemordet standses og verdensfreden vindes.« (*Dokumente und Materialien zur Geschichte der deutschen Arbeiterbewegung*, Berlin 1957, bd. 2, s. 51)

Revolutionær stemning i Europa

Da det blev kendt, at regeringerne i Tyskland og dets allierede havde skuffet fredsforventningerne (Brest-Litovsk) og bedraget folkene, opstod de magtfuldeste masseaktioner, man indtil da havde set i Europa. Det startede midt i januar med udbrud af massestrejker i det habsburgske monarki. I Wiens Neustadt begyndte den 14. januar en politisk massestrejke. I løbet af få dage bredte den sig til næsten alle dele af Østrig-Ungarn. De strejkende arbejdere dannede arbejdsråd og krævede en øjeblikkelig fred uden anneksioner, demokratisk valgret og bedre forsyninger. I det daværende Brünn, i Budapest, Prag, Wien og andre byer kom det til demonstrationer og sammenstød med politiet. Den østrigske regering var tvunget til at anerkende Wiens arbejdsråd og gå ind på dets krav. Det lykkedes dog den 20. januar de højresindede socialdemokratiske ledere at standse kampen. Den 1. februar begyndte et matrosoprør på de østrig-ungarske flådeenheder i Cattaros krigshavn. Sidst i januar brød revolutionære aktioner ud i Finlands industrielle sydlige del. Arbejderne formerede en Rød Garde og besatte hovedstaden Helsinki, hvor et finsk Folkekommissærernes Råd blev dannet. Sidst i januar kom det også til massestrejker for fred i England og Frankrig. Lenin vurderede i december 1918: »Nu er vi ikke mere alene. Nu er der revolution i Berlin, i Østrig, i Ungarn; selv i Schweiz, i Holland og i Danmark, i disse frie lande, der ikke har kendt til krig – selv dér vokser den revolutionære bevægelse, og arbejderne kræver dér allerede organisering af råd.« (Lenins værker i tysk udgave, bd. 28, s. 364)

Der kæmpes i Tyskland

Den tyske arbejderklasses kampberedskab kom i slutningen af januar 1918 i Berlin til udtryk gennem udbredte massestrejker, som rystede strukturerne i den tyske imperialisme. Forberedt af Spartakusgruppen og revolutionære tillidsfolk forlod mere end 400.000 arbejdere virksomhederne den 28. januar 1918. 414 tillidsvalgte trådte sammen og konstituerede sig som Storberlins Arbejdsråd. De vedtog krav som skabelse af fred uden anneksioner og krigsskadeerstatning og en gennemgribende

Fra revolutionen i Berlin. Postkort.

demokratisering af de statslige institutioner. Der blev valgt en aktionskomite, som fik overdraget ledelsen af strejken, hvor mere end en million arbejdere deltog. Efter borgerkrigs-lignende sammenstød med politiet skærpede militærmyndighederne belejringstilstanden i Berlin, indsatte ekstraordinære krigsretter og satte syv store rustningsindustrier under militær ledelse. Skæbnesvangert blev det i denne situation, at arbejderrådets opportunistiske medlemmer fra SPD og USPD var indtrådt i strejkeledelsen »med den bestemte hensigt hurtigst muligt at bringe strejken til ende« (Friedrich Ebert). Senere under rigspræsidentprocessen i Magdeburg 1924 indrømmede Philipp Scheidemann, at de højresocialdemokratiske ledere have optrådt som håndlangere for den imperialistiske og militaristiske reaktion: »Var vi ikke trådt ind i strejkekomiteen, så ville efter min bedste overbevisning krigen og alt andet allerede have været slut i januar. I kraft af vores indsats blev strejken snart afsluttet og alt ført ind i ordnede baner. Man burde være os taknemmelige.« (Karl Brammer, *Der Prozess des Reichspräsidenten*, s. 89 – citeret efter *Geschichte der deutschen Arbeiterbewegung*, Berlin 1966, bd. 3, s. 33) Men dette forhold bidrog ikke kun til nedkæmpelsen af januarstrejkerne. Det befriede ikke blot de herskende for den revolutionære bevægelses mareidrt internt. Det muliggjorde, at den tyske reaktion kunne forstærke sine imperialistiske krav overfor Sovjetmagten under gunstigere indenrigske betingelser.

Trods nedkæmpelsen af disse strejkeaktioner levede den antiimperialistiske bevægelse videre. Fra februar til november 1918 blev der gennemført over 200 strejker for økonomiske, sociale og politiske krav. Men de opportunistiske kræfter fortsatte også deres anstrengelser for ved en parlamentarisering af monarkiet at hindre en revolution. På den anden side formulerede Karl Liebknecht i tugthuset i Luckau i et uds muglet brev strategiske anvisninger for Spartakusgruppen: »Lærer. Parole. Propagandere direkte for den socialistiske revolution også i Tyskland? Påpege økonomisk og politisk betydning. Nødvendigt at bringe krigsgevinster, alle krigsforretningers – ammunitions- og våbenfabrikernes og hele krigs- og krigsmålsinteresentkapitalens – krigslån, al kapitalistisk jordejendom, alle fabrikker, al bankkapital m.v. i fælleseje. Alle krigsinteresser såvel som den politiske reaktion må rives op med rode.« (Citeret efter *Geschichte der deutschen Arbeiterbewegung*, Berlin 1966, bd. 3, s. 35)

Således støttet på egne erfaringer og under udnyttelse af indflydelsen fra Oktoberrevolutionen var ledelsen af Spartakusgruppen stadig bedre i stand til at udarbejde en politik og taktik, der tjente til kamp for krigens afslutning og omstyrtelse af det kejserlige *Regeringstroppe* med tank. Postkort.

imperialistiske regime og forbandt dette med en orientering frem mod socialismen.

Den gennemførte den 7. oktober 1918 i Berlin illegalt en rigskonference. I et opråb til befolkningen blev der bl.a. krævet løsladelse af alle politiske fanger, ophævelse af belejringstilstanden og en gennemgribende omorganisering af hærvæsenet. Men det hed også: »Nationalisering af hele banksektoren, minerne og jernudvindingen, væsentlig forkortelse af arbejdstiden, fastsættelse af mindstelønninger.« Men Spartakusgruppen påpegede også: »Proletarer – opnåelsen af disse mål betyder ikke opfyldelsen af jeres mål, de er prøvestenen på, om demokratiseringen, som de herskende klasser og deres agenter binder jer på ærmet, er ægte. Kampen for den virkelige demokratisering drejer sig ikke om parlamentet, valgret eller antallet af ministre og andre svindelnumre; den gælder det materielle grundlag for alle folkets fjender: Jord- og kapitalbesiddelse, kontrol med den væbnede magt og med justitsvæsenet.« (*Dokumente und Materialien zur Geschichte der deutschen Arbeiterbewegung*, Berlin 1957, s. 228 ff)

Dermed beviste Spartakusgruppen et modenhedsniveau og en videnskabelig materialistisk begrundet fremgangsmåde, som også i dag må være en vigtig kilde i udarbejdelsen af en videnskabeligt begrundet revolutionær strategi, der legemliggør enheden af historisk erfaring og den aktuelle situation i samfundet.

Novemberdagene 1918

Revolutionen 1918 begyndte med matrosernes og arbejdernes bevæbnede opstand i Kiel. Matroserne forhindrede flåden i at sejle ud for at kæmpe et sidste slag mod den britiske flåde. De nægtede at dø for den tyske reaktions imperialistiske mål. Bevægelsen omfattede snart 20.000 matroser og soldater. Den spredte sig samtidig til den umiddelbare omegn. Allerede den 6. november sprang den eksempelvis også over til øen Als (i dag dansk). I tre dage overtog militærskrædderen Bruno Topff

Spartakister forsvare sig. Postkort.

styret i Sønderborg og dermed Als. Han gik over i øens historie som revolutionær og »præsident«.

Opstanden fik sin revolutionære karakter, da arbejderne i Kiel allierede sig med matroserne. Med Kiel-arbejdernes generalstrejke led de herskende et afgørende knæk, og et vartegn blev rejst for de utilfredse masser i hele landet. Uden at møde større modstand bredte den revolutionære bølge sig hurtigt langs Øster- og Nordsøkysten og nåede derefter Vest-, Mellem- og Sydtykland. I Berlin trådte under pres fra Spartakusforbundet et revolutionært eksekutivråd sammen. Heri deltog også Karl Liebknecht, der få dage tidligere var blevet løsladt fra fængslet. Ved middagstid den 9. november befandt også Berlin sig i hænderne på revolutionære arbejdere og soldater. Karl Liebknecht mødte op i spidsen for et demonstrationstog foran slottet og udråbte »den frie socialistiske republik Tyskland«. Han erklærede: »Kapitalismens herredømme, der har forvandlet Europa til en lighus, er brudt.« Samtidig advarede han : »Selvom det gamle er revet ned, må vi ikke tro, at vores opgave er løst. Vi skal sætte alle kræfter ind på at opbygge en arbejder- og soldaterregering og skabe et nyt proletarisk statsligt system, et fredssystem til gavn for vore tyske brødre og vore brødre i hele verden.« (Karl Liebknecht, *Eine Biographie in Dokumenten*, Berlin 1982, s. 388)

Resultaterne kunne ikke dække over, at der i de grundlæggende spørgsmål endnu ikke var truffet en afgørelse. Der var dels det økonomiske grundlag for den tyske imperialism, bevarelsen af fundamentet for dens militære magtinstrumenter og især spørgsmålet om den politiske magt. Således kunne SPD-ledelsen imødekomme ønsket fra den øverste hærledelse om at udvikle arbejder- og soldatterådene til organer, der skulle sikre ro og orden i overensstemmelse med de bestående samfundsmæssige forhold. De revolutionære massebevægelser, der var opstået i kamp for freden mod militarisme og et monarkistisk regime, faldt således fra hinanden i kampen om spørgsmålet rådsagt eller nationalforsamling. Magtspørgsmålet blev aldrig afgjort.

Grundlæggelsen af Tysklands Kommunistiske Parti

I lyset af forløbet og resultaterne af de revolutionære massekampe kom Spartakusforbundet til den erkendelse, at den endegyldige adskillelse fra USPD og skabelsen af et revolutionært kampparti var den mest påtrængende opgave.

Den 29. december 1918 besluttede en landskonference i Spartakusforbundet at udtræde af USPD og grundlægge et selvstændigt parti, efter at en anmodning om indkaldelse af en USPD-kongres var blevet afvist af højrefløjs-

lederne, der frygtede en afsløring af deres antirevolutionære politik.

Med grundlæggelsen af Tysklands Kommunistiske Parti den 30. december 1918 blev det afgørende brud med opportunisten fuldbyrdet, og dermed blev en grundsten lagt til den tyske arbejderklasses marxistisk-leninistiske kampparti. Karl Liebknecht påviste i sin tale nødvendigheden af et revolutionært parti. Rosa Luxemburg fremlagde programmet.

For første gang siden Karl Marx' og Friedrich Engels' død fandtes der igen i den tyske arbejderbevægelse et parti, som byggede på et marxistisk program, som besvarede statens og revolutionens grundspørgsmål i fredens og det samfundsmæssige fremskridts interesse. Det har også i de efterfølgende år og årtier vist sig som en afgørende betingelse for revolutionære perspektiver, for arbejderbevægelsens resultater og fiaskoer.

En af de vigtigste lærer af udviklingen og af arbejderbevægelsens kamp indtil dette tidspunkt bekræfter de erfaringer, som er gjort i det 20. århundredes samlede kampforløb: Siden 1848 har den kommunistiske bevægelse altid kun vist sin samfundsmæssige og politiske kraft, når den støttede sig til den marxistiske teori.

På grundlag af Det Kommunistiske Manifest udviklede 1. Internationale sig med klassekamp og internationalisme som sit grundlag. Relativeringen af denne programatik førte til opportuniste, revisionisme, til fornægtelse af klassekampen og den proletariske internationalisme. Den banede vej for imperialismens virkeliggørelse i udbytning og krig.

Først en tilbagevenden til marxismen, med Lenins teoretiske og praktiske gerning som afgørende faktor og praktiseret i Oktoberrevolutionen, muliggjorde en tilbagevenden af den revolutionære ånd, den revolutionære tænke- og handlemåde og perspektiverne for befrielsen af mennesket fra udbytning og undertrykkelse, fra terror og krig.

Oversat fra tysk
af Jens Fransen og Henrik Stamer Hedin

DKP-besøg i DDF Korea i oktober 2018

Af Luis Monteiro, Internationalt Udvalg. Gennemset og kompletteret af Henrik Stamer Hedin

I dagene 9.-19. oktober 2018 besøgte en delegation fra DKP – bestående af partiets formand Henrik Stamer Hedin og Luis Monteiro fra Internationalt Udvalg – Den Demokratiske Folkerepublik Korea (DDF Korea) efter invitation fra Koreas Arbejderparti (KAP). Programmet for besøget var arrangeret af KAP's Internationale afdeling og var tæt pakket, bestående af politiske udvekslinger og sightseeing til relevante dele af det nordkoreanske samfund. Vi forsøger at bringe et indtryk af besøget her, i både tekst og billeder.

Dag 1, tirsdag 9/10

Ankomst til Pyongyang, modtagelse i lufthavnen og indkvartering på hotel Pyongyang Koryo. Diskussion af det planlagte program om aftenen med repræsentanter for KAP's internationale afdeling.

Dag 2, onsdag 10/10

Besøg i **Juche Tårnet** og ved **Monumentet for partiets grundlæggelse**. Udover hammer og segl har koreanerne et nyt symbol, nemlig skrivepenslen – symbolet for de intellektuelle. Ifølge Juche-idéen (se boks om Juche-idéen) har de intellektuelle en afgørende rolle at spille i samfundets socialistiske opbygning, idet de skal formidle de politiske idéer til masserne, herunder arbejderklassen og bondestanden, som så skal lære dem for at opfylde deres revolutionære opgave.

Monumentet for Koreas Arbejderpartis grundlæggelse.

Om Juche-idéen

Juche-ideologien er en kombination af traditionelle konfucianske idéer og koreansk kultur og af mange betragtet som en videreudvikling af marxismen-leninismen på koreansk baggrund. Idéen blev udviklet i perioden 1938-1974, først af Kim Il Sung og senere af Kim Jong Il, og bliver almindeligvis også kaldt Kimilsungismen-kimjongilismen.

Masserne er drivkraften i revolutionen og skal først kæmpe for fuld uafhængighed af andre, før der opbygges socialisme på vej til kommunisme. Kernepunktet i ideologien er, at nationens interesser står over alt, og at samfundet skal ledes af et arbejderparti med sin leder øverst.

Derfor er kadreudvikling af stor betydning ifølge Juche-idéen. Kadre skal være massernes lærere og være parat til at løse alle opgaver i forbindelse med revolutionens udvikling. Det kræver kampånd og disciplin af kæmpe for selvstændighed fra kapitalisme/imperialisme – for at blive herre i eget hus – og derefter teorikendskab, uddannelse og praksiserfaring for at fuldføre den ideologiske kamp og bekæmpe sekterisme samt fuld loyalitet over for den ledende kraft i samfundet, det kommunistiske parti.

Der er således filosofiske og sociale principper samt lederevner i en revolutionære proces: Selvstændighed (Chajusong) kommer først, og når man er herre i eget hus, kan man opnå bevidsthed for at kæmpe for et socialt fællesskab via kampånd og uddannelse og ved kreativitet i den revolutionære proces. Masserne kan via de nævnte egenskaber løse alle opståede problemer i den revolutionære udvikling.

KAP har gode erfaringer med Juche-ideologien, der sender kadre og partimedlemmer på alle niveauer til praktik i virksomheder og landbruget to gange månedligt.

KAP mener, at én af årsagerne til kollapse i USSR var, at SUKP ikke prioriterede det ideologiske arbejde, og dele af masserne dér blev ofre for kontrarevolutionen.

Derefter frokost med medlemmer af centralkomiteen (CK), herunder kammerat Tong, ansvarlig for den europæiske afdeling i KAP. Om aftenen overværede et gymnastik- og balletshow om det »Glorværdige fædreland« på det **Nationale Majstadion**, som i danse og musik fortalte om den nationale og nordkoreanske historie.

Dag 3, torsdag 11/10

Besøg på **Museet for den Sejrrige Krig til Fædrelandets Befrielse**, der via udstillinger uden- og indenfor viser udviklingen i kampen mod de amerikanske imperialister og de mange våbentyper, kanoner, helikoptere og flyvemaskiner, som blev erobret under og efter Korea-krigen, bl.a. det amerikanske

Kim Il Sung's fødehjem i Mangyongdae..

overvågnings- og spionskib Pueblo, der blev opbragt af Koreas Folkehær i 1968 efter at være trænet langt ind i nordkoreansk farvand, og som i dag er indrettet til museum med billeder af besætningen, dokumenter og instrumenter fra dengang.

Besøg på **26. marts kabel- og trådfabrikken**, en estimeret produktionsvirksomhed med 1.000 ansatte. Fabriksområdet rummede også boligkarréer til de ansatte og deres familier, sportsfaciliteter, kantine- og mødefaciliteter, børnehave og supermarked. Fabrikken er vigtig i økonomisk sammenhæng og har fået mange besøg af tidligere præsidenter Kim Il Sung og Kim Jong Il.

Om eftermiddagen udflugt til Kim Il Sung's **fødested og**

barndomshjem i Mangyongdae vest for Pyongyang, et ydmygt bondehus, hvor den tidligere præsident boede med sine fattige forældre. Derefter besøg i det monumentale **Mangyongdae Skolebørns Palads**, der efter skoletid fungerer som fritidshjem, bibliotek og værksted i forskellige fag for børn i skolealderen.

Kim Il Sung-partiskolen; rektor med DKP's formand i midten.

Dag 4, fredag 12/10

Besøg på **Koreas Revolutionsmuseum**, der via mange udstillinger fortalte i ord, billeder og lyde om nationens frigørelse fra imperialismen og kampen for selvstændighed mod japanerne (1925-45). Vi besøgte også det nærliggende **folkeuniversitet**

En efterårsdag ved Myohyang-Højderne

På udsigtsbalkonen ser jeg den mest
Heltemodige scene i Verden.
Myohyangs Højde er berømt
For sin skønhed siden ukendt tid.
Udstillingen bor her,
De grønne blade viser og synger
Om Nationens værdighed,
Og Piro-toppen tager sig endnu højere ud.

Hvert efterår, hvert bjerg
Gennem landet er ligesom
I Arbejderpartiets nyere historie,
solen skinner bedre.
Åh, disse skønne blade
Er blevet endnu mere røde.
Og føder denne nations
Ny Historie.

Nationen blev angrebet af krig
Og led så meget,

Men er ændret til venskabsmissioner
fra alle lande.
Denne stolthed, som landet ikke har følt
I fem tusinde år,
Vil foreviges for altid,
Sammen med denne heltemodige Nation.

*Kim Il Sung, den 15. oktober 1979
(oversat fra engelsk af Luis Monteiro)*

og bibliotek.

Om eftermiddagen var vi på besøg på **Kim Il Sung Partiskolen**, hvor vi mødtes med rektor og nogle af lærerne. Skolen uddanner 800 studenter/kadrer årligt. Den vigtige kadreudvikling startede i 1946 som et afgørende element i Juche-idéen med kurser i nationaløkonomi. Kim Il Sung blev skolens første rektor.

Om aftenen besøgte vi det store **Pyongyang Munsu Vandland**, hvor befolkningen kan rekreere sig til yderst rimelige priser.

Dag 5, lørdag 13/10

Tidligt om morgenen afgang til **Myohyangsan**, et par timers kørsel nord for Pyongyang, hvor vi blev indkvarteret på Hyangsang Hotel. På vejen så vi de 5.000 år gamle drypstengrotter i **Ryongmun**, rige på fantastiske stalagmitter og stalaktitter. Om eftermiddagen besøg i **Myohyangsan Historiske Museum**, hvor man opbevarer de oprindelige buddhistiske skrifter; museet er indrettet i et buddhistisk kloster, der stadig fungerer som tempel.

Myohyangsan – en af flere klosterbygninger.

Dag 6, søndag 14/10

Om morgenen besøg på den **Internationale Venskabsudstilling** i Myohyangsan, der rummer omkring 20.000 gaver fra nationer og statsledere samt prominente samfundsmæssige personer, partirepræsentanter og venskabsforeninger m.v. fra hele verden til DDF Koreas ledere igennem årene. Tidligere præsident Kim Il Sung, der besøgte udstillingen i oktober 1979 og på tagterrassen med udsigt til skovklædte bjerge følte sig inspireret til at skrive et smukt digt – se boks – udtalte, at disse gaver er del af den koreanske kulturarv og skal vises for befolkningen. Vi så gaver fra Danmark, og vores gave vil også blive udstillet dér. Om eftermiddagen returrejse til Pyongyang.

Dag 7, mandag 15/10

Om morgenen besøg på **Museet for Koreas Arbejderpartis Grundlæggelse**, det hus hvor Kim Il Sung boede og arbejdede som partiets generalsekretær og regeringsleder i 1940'erne.

Man forstår ud fra atmosfæren, at den ydmyge person fra beskedne bondekår blev en stor, respekteret og elsket leder for hele sin befolkning.

Derefter besøg i **Rungna Delfinarium**, hvor delfiner optrådte med et show til stor moro blandt tilskuerne, især børn og unge.

Om eftermiddagen besøg på **Ungdomsbevægelsens Museum**, hvor Kim Il Sung Socialistisk Ungdomsforbund, siden 2016 Kimilsungist-Kimjongilist ungdomsforbundets historie bliver fortalt. Ungdommen spillede en afgørende rolle i modstanden mod japanerne og udgør en historisk milepæl for republikkens og partiets grundlæggelse.

Om aftenen oplevede vi **Pyongyangs Cirkus**, hvor de koreanske artister viste sig fuldt på højde med internationale kolleger i både kunst og vovemod.

Dag 8, tirsdag 16/10

Afgang fra Pyongyang tidligt om morgenen og besøg på **Sinchon Museum** i Sydhwanghae-provinsen. Museet beretter om Sinchon-massakren, som amerikanske tropper under Korea-krigen begik på befolkningen i regionen, og som maleren Pablo Picasso senere udødeliggjorde i et af sine malerier. Foran museet er to gravhøje, der rummer resterne af de mange myrdede (indebrændte!) kvinder og børn, og hvor artiklens forfattere lagde blomster.

Derefter besøg i **Landsbrugskooperativet Migok**, nær den lille by Sariwon. Kooperativet har ca. 1.000 ha. jord, hvor der dyrkes ris på tre fjerdedele af arealet og andre afgrøder på den resterende fjerdedel, og beskæftiger over 1.000 personer, der bor i egne familieboliger på kooperativet og fordeles på landarbejde, egen børnehave, skole, kulturhus og eget udviklings-/forskningscenter. Princippet er, at kooperativet ejer produktionsmidlerne og landarbejderne kan beholde overskudsproduktionen, når staten har fået sine aftalte kvoter. Derefter besøg i den pittoreske Sariwon by.

Landbrugskooperativet Migok.

Sidst på eftermiddagen besøg ved **Genforeningsmonumentet** lige syd for Pyongyang på motorvejen i retning mod Sydkorea – et monument som understreger befolkningens stærke ønske om en genforening af hele Korea-halvøen. Endelig i

mørkningen ved **Triumfbuen** på Pyongyangs Kaesonmun Plads, bygget i 1982 for at mindes sejren over de japanske besættelsesstyrker i 1945 på det sted, hvor Kim Il Sung holdt sejrstalen.

Dag 9, onsdag 17/10

Møde med **KAP** ved dets vicegeneralsekretær kammerat Ri, hvor vores DKP-gave officielt blev afleveret. Derudover drøftede vi sager af fælles interesse: Underskrivelse af **Pyongyang-Erklæringen fra 1992** – se boks – som ca. 200 progressive, arbejder- og kommunistiske partier verden over har underskrevet siden, evt. skoling for danske kadre og udveksling om den politiske situation i vores lande, herunder DKP's 100 års jubilæum i november 2019 – se boks. Kammerat Ri berettede om den økonomiske og politiske situation i landet og håbede, at delegationens sammensatte program gav et godt indtryk af den politiske og økonomiske samt historiske virkelighed i DDF Korea. Han fortalte om Juche-idéen som afgørende ideologi, der bidrog til landets positive udvikling og forenede befolkningens interesser og krav med nationens enhed og styrke; efter opnåelse af uafhængigheden ad flere omgange skulle partiet og befolkningen kæmpe for at fastholde den politiske frihed, økonomisk selvstændighed og opbygge et forsvar, fra 2013 også med udvikling af a-våben. Udvikling af videnskaben og ny teknologi blev opprioriteret. Kammerat Ri fortalte om revolutionens udvikling, hvor de udviklede lande, der geografisk omgiver Korea, efter 1945 ikke ønskede at bidrage til landets økonomisk udvikling. Folkerepublikken måtte så at sige starte fra scratch ved selv købe en traktor og demontere den for at finde ud af, hvilke reservedele den bestod af, og begynde at producere dem selv og på den måde producere traktorer til at udvikle landbrugsproduktionen. KAP gav også udtryk for, at de kender de vanskelige vilkår, hvorunder kommunistiske partier i Vesten kæmper mod kapitalismen og imperialismen, og ønskede at lære mere fra Danmark, især på afgørende samfundsmæssige områder som energi, miljø og landbrug. Men samarbejdet mellem DDF Korea og EU blev brat sat på off-knappen, da EU servilt fulgte USA med indførelse af sanktioner.

DDF Korea har store forhåbninger til de igangværende

Delegationens gave til Koreas Arbejderparti.

forhandlinger med Sydkorea om en genforening af Korea-halvøen og en fredsaftale med USA og har derfor indstillet udvikling af a-våben på nordkoreansk jord.

Om eftermiddagen besøg på **Kim Chaeks Teknologisk Universitet** og **Mirae-gaden** med moderne boligkomplekser til universitetets lærere og videnskabsmænd, hvor vi så en sådan 4 værelses lejlighed indefra.

Om aftenen oplevede vi det **Nationale Symfoniorkester** spille klassisk koreansk musik samt et potpourri af vestlige værker som Cavalleria Rusticana, Turandot, Beethovens 9. symfoni, Granada og Guantanamera m.fl.

Dag 10, torsdag 18/10

Om morgenen besøg i **Kumsusan Solpaladset**, et fantastisk arkitektonisk værk indeholdende mausolæer for Kim Il Sung og Kim Jong Il, hvor de to lederes afsjælede legemer kan æres af besøgende. Udenfor paladset findes en meget stor og smuk have, efter sigende plantet af Kim Il Sung selv og restaureret senere under Kim Jong Il.

Dernæst besøg i Pyongyangs **Zoologiske Have**, hvor især samlingen af tigre er imponerende. Om eftermiddagen besøg på **Mirim Rideklub** sydøst for Pyongyang.

Dag 11, fredag 19/10

Hjemrejse fra Pyongyang Lufthavn via Beijing.

Forfatterne af denne artikel ønsker at takke KAP og dets internationale sektion samt vores til rådighed stillede guide, kammerat Hwang Jong Hun, og tolken, kammerat Kung Yei Kyong, og de to chauffører for hjertelig modtagelse og sikker afvikling af vores program i DDF Korea. En særlig tak for samarbejdet med DDF Koreas ambassade i Stockholm v/ kammerat Ri Hak Chol og Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea for at stille deres viden og erfaring til rådighed.

Indhold af drøftelserne med KAP

DKP-delegationen har drøftet følgende emner med KAP ved delegationsbesøget i DDF Korea, og landsledelsen skal nu tage endelig stilling til:

1. Pyongyang-erklæringen af 1992 blev drøftet og underskrevet af DKP's formand Hedin;
2. Muligheder for at forstærke samarbejdet mellem vore to partier:
 - a) Vi forespurgte KAP, hvordan de vil stille sig til at blive inviteret til at deltage i DKP's 100 års jubilæum i november 2019. KAP vil tage stilling til det og vil i udgangspunktet være positiv over for invitationen.
 - b) Skolingsaktiviteter for primært unge kadre: DKP forespurgte om KAP's syn på dette, og KAP svarede positivt og foreslog en model, hvorefter f.eks. 5 kadre ad gangen kunne få ophold betalt på kurser af 1-2 ugers varighed med politisk indhold og sightseeing og på engelsk – et forslag som DKP's LL skal tage stilling til.

Pyongyang-Erklæringen af 1992

Repræsentanter for politiske partier fra forskellige lande i verden, som stræber efter socialismens sejr, offentliggør denne erklæring i fast overbevisning om at forsvare og fremme den socialistiske sag.

Vi lever i en æra af uafhængighed, og den socialistiske sag er afgørende og har til formål at bibringe uafhængighed til folkemasserne.

Socialismen har lidt tilbageslag i nogle lande i de senere år. Som en følge heraf hævder imperialisterne og de reaktionære, at socialismen er »ophørt«. Dette er ikke andet end et forsøg på at forskønne og pynte på kapitalismen og forsvare den gamle orden.

Tilbageslaget for socialismen og kapitalismens tilbagekomst i nogle lande er et stort tab for socialismens sag, men det kan aldrig fortolkes som socialismens død eller kapitalismens sejr.

Socialismen har længe været menneskehedens ideal, og den repræsenterer menneskehedens fremtid. Det socialistiske samfund er i sit væsen et ægte folkets samfund, hvor folkemasserne er de virkelige herrer. Det kapitalistiske samfund er et uretfærdigt samfund, hvor de rige bliver stadig rigere og de fattige fattigere. I dette samfund bestemmer penge alt, det ene menneskes udbytning af det andet er fremherskende, og overherredømmet ligger hos en håndfuld udbyttere. Det ledsages uundgåelig af manglende politiske rettigheder, arbejdsløshed, fattigdom, narkotika, forbrydelser og andre former for sociale ondt, som træder den menneskelige værdighed under foden.

Kun socialisme kan eliminere dominans, undertrykkelse og social ulighed af alle slags og sikre befolkningerne virkelig frihed, lighed, sandt demokrati og menneskerettigheder. Folkemasserne har længe ført en hård kamp for socialismens sejr og herunder udgydt meget blod.

Socialismens vej er en ubetrådt vej, og derfor er socialismen uundgåelig knyttet sammen med begrænsninger og udfordringer. Én af årsagerne til fejlene i opbygning af socialisme i visse lande er, at det ikke lykkedes dem at bygge en social struktur, som var i stand til at honorere de folkelige massers behov og opbygge socialismen i overensstemmelse med den videnskabelige socialismes teori. Garanten for udvikling af et socialistisk samfund ligger i, at folkemasserne bliver samfundets virkelige herrer. Et sådant samfund går sejrrikt fremad – det er bevist i både teori og praksis.

De partier og progressive mennesker, der stræber efter socialismen, har lært en værdifuld lektie. Med henblik på at forsvare og videreføre socialismens sag må alle disse partier holde fast ved deres uafhængighed og styrke deres egne kræfter.

Den socialistiske bevægelse er en uafhængig bevægelse. Socialismen tager form og bygges med et land eller en nationalstat som enhed. Det er op til det pågældende lands parti og folk at fuldføre socialismens sag. Hvert parti bør udarbejde planer og politikker i overensstemmelse med den aktuelle situation i det land, hvor det virker, og med befolkningens behov og gennemføre dem ved at støtte sig til folkemasserne. Det bør ikke på noget tidspunkt eller under nogen omstændigheder glemme de revolutionære principper, men holde socialismens fane højt.

Socialismens sag har national karakter men er samtidig hele menneskehedens fælles sag. Alle partier bør forstærke deres indbyrdes kammeratlige enhed, samarbejde og solidaritet på grundlag af uafhængighed og lighed.

International solidaritet er afgørende for kampen for socialisme.

Nu, hvor imperialister og reaktionære kræfter angriber socialismen og befolkningerne i international skala, må de partier, der kæmper for socialismen, styrke deres gensidige støtte og solidaritet i deres kamp for social retfærdighed, demokrati, retten til at eksistere og fred imod imperialistisk herredømme, kapitalistisk undertrykkelse og neokolonialisme. Dette er en international pligt for alle partier og progressive kræfter såvel som i deres egen interesse.

Vi vil fortsætte utrætteligt med at holde socialismens banner højt i fast enhed med alle progressive politiske partier, organisationer og befolkninger i verden, som kæmper for at forsvare socialismen mod kapitalisme og imperialism.

Lad os sammen kæmpe til det sidste for at skabe menneskehedens fremtid med stærk tro på socialismens sag. Det folk, som kæmper for socialismen i enhed, vil sejre til sidst.

Socialismens sag vil aldrig dø.

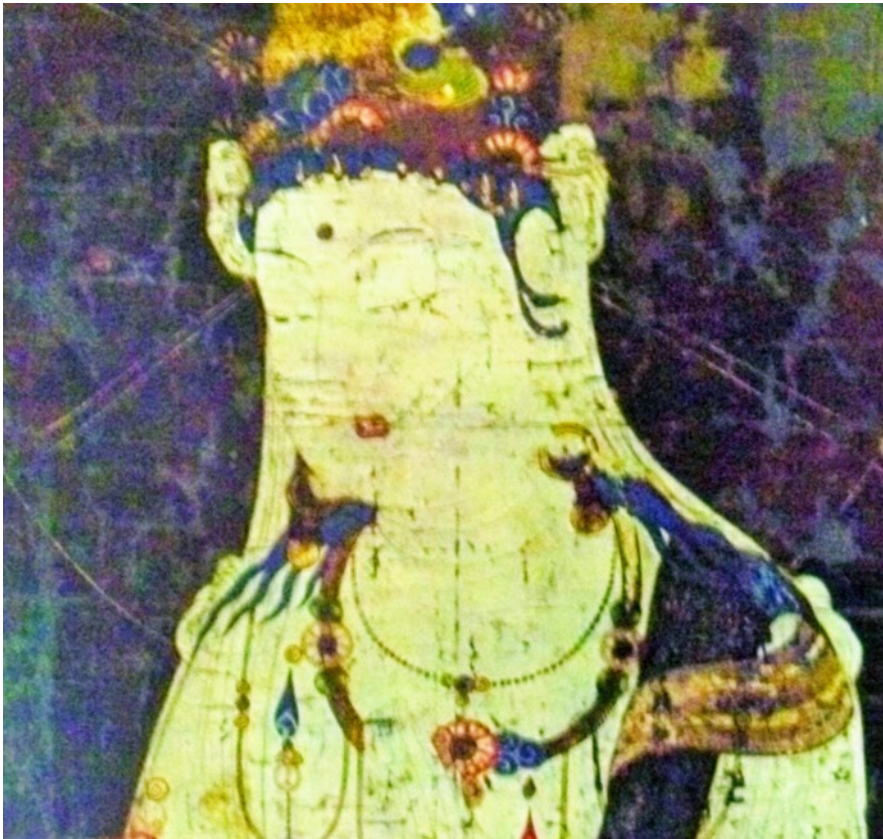
Denne erklæring er siden underskrevet af ca. 200 progressive, arbejder- og kommunistiske partier fra de fem kontinenter over hele verden. Og nu også af DKP, som har tilsluttet sig den 18. oktober 2018.

Buddhas lignelse om det brændende hus

Af Bertolt Brecht

Gotama, Den Vakte, forkyndte
Læren om griskhedens hjul, hvortil vi er bundet,
og rådede til
At give afkald på alle lyster og således
Uden ønsker indtræde i det Intet han kaldte
Nirvana.
Da spurgte hans disciple ham en dag:
Hvorledes er dette Intet, mester? Alle afstod vi gerne
Fra enhver slags begær, som du råder os,
men sig os nu:
Er dette Intet som vi da indtræder i
Noget i retning af det fællesskab med alskabningen
Som man mærker når man ligger i vandet,
let, ved middagstid,
Næsten uden tanker, dovent flydende, eller falder i søvn
Uden rigtigt at vide at man har trukket tæppet til rette,
Hastigt synkende, er dette Intet altså
Noget behageligt, et rart Intet, eller er
dette dit Intet Sempelthen ingenting, koldt, tomt og betydningsløst?
Længe tav Buddha, så sagde han skødesløst:
Jeres spørgsmål kan ikke besvares.
Men om aftenen, da de var gået,
Sad Buddha endnu under brødfrugttræet og gav de andre,
Dem der ikke havde spurgt, følgende lignelse:
Fornylig så jeg et hus. Det brændte.
Flammerne slikked om tagskægget.
Da jeg nærmed mig, så jeg
At der endnu var nogen derinde.
Fra tærsklen råbte jeg til dem
At der var ild i taget, opfordrede dem således til
At skynde sig ud.
Men de lod ikke til at have travlt.
En spurgte mig, imens ilden allerede sved hans øjenbryn,
Hvordan der nu var udenfor, om det ikke regnede,
Om det ikke blæste lidt, om der nu også var et andet hus,
Og mer af den slags.
Uden at svare gik jeg min vej.
Disse, tænkte jeg, må brænde ihjel,

før de holder op med at spørge.
Sandelig, mine venner,
Den der endnu ikke føler jorden brænde sådan under sine fødder,
at han foretrækker alt andet end at blive der hvor han er,
ham har jeg intet at sige. Så vidt Gotama, Den Vakte.
Men også vi, som ikke længer beskæftiger os med tålmodets kunst,
Snarere med utålmodighedens, og fremsætter allehånde forslag
Af jordisk art og lærer mennesker at ryste deres plageånder af sig,
synes ikke vi har meget at sige dem,
som, ansigt til ansigt med kapitalens voksende bombereskadrer,
stadig bliver ved med at spørge
Hvordan vi forestiller os dette eller tænker os hint,
Og hvad der skal blive af deres sparebøsser og søndagsbukser
Efter en omvæltning.

Buddha (ca. 560-480 fvt.) var en indisk filosof og religionsstifter. Han var opvokset i en fyrsteslægt, men forlod sin familie til fordel for en tilværelse i streng askese for at opnå nirvana.

Om digtet: Brechts format kommer til udtryk i hans evne til bearbejde antikkens og oldtidens myter til nutidens problemstillinger. Det er tydeligt at kapitalismen har nået et trin, hvor rovdriften på mennesker og natur har nået bristepunktet.

Det er her Brecht stiller krav om handling, og lidt ironisk får han vendt Buddhas lære om *nirvana*, *det smerteløse intet* om til en frigørelse fra smerten. Det er kun vores fælles handling, med arbejderklassen som den drivende kraft, der kan forandre samfundet til et menneskeligt sted at være.

Her må vi også overvinde den defaitisme og modløshed som breder sig blandt mange, der søger en undskyldning for ikke at blande sig. *Når huset brænder er det tid til handling!*

Digtet blev skrevet i 1937 til samlingen *Digte i eksil*, mens Brecht boede i Svendborg. Det blev første gang offentliggjort i 1939 i *Svendborgdigte*. Den danske udgave, jeg har brugt, er fra *Bertolt Brecht Digte*, Gyldendal 1971.

At være igangsætter og retningsgiver

Landsledelsens mundtlige beretning aflagt på DKP's 35. kongres den 22.-23. september 2018 af Henrik Stamer Hedin

Da vi sidst holdt kongres for tre år siden, var der nogle, der undrede sig over, at beretningen var kort. Den bliver ikke meget længere denne gang. Jeg vil ikke sige ret meget om, hvad vi har lavet de sidste tre år; det handler den skriftlige beretning om, og den har stået i *DKP-nyt* og ligger i jeres mapper, så det må I læse jer til. I stedet vil jeg forsøge at sige lidt mere om, hvad vi bør foretage os de næste tre år.

Lidt vil jeg dog også komme ind på den forløbne periode. Det kan ikke undgås; der er en sammenhæng i vores arbejde, en kontinuitet fra år til år. Vi skaber forudsætninger, som vi senere bygger på. Sådan bør det i hvert fald være. Vi starter ikke forfra hvert tredje år.

Derfor vil jeg også starte med at gå ikke tre, men tredive år tilbage. Dengang forsøgte vi at skabe større enhed på den danske venstrefløj og give den politisk slagkraft. Vi stiftede Enhedslisten. På mange måder blev det en succes. Vi fik skabt den større enhed. Vi fik de eftertragtede pladser i Folketinget og i en lang række byråd. Men vi betalte også en høj pris. Der blev dengang gjort og sagt ting, som på sigt var med til at undergrave vores parti. Noget af det kan undskyldes som fejl. Andet var det ikke. Der var kammerater – det kaldte vi dem i hvert fald dengang – som mente, at DKP ikke længere skulle være et parti, altså en politisk handlende organisation, men en *old boys' club*, hvor vi kunne mødes og hygge os og mindes gamle dage. Politik var noget, der skulle foregå andre steder. Vi var en del, der satte os imod den udvikling, og vi sejrede. Det krævede en partikamp, som kostede os mange medlemmer. Men da vi kom ud på den anden side, stod vi med et fornyet parti, et parti fuldt af ny optimisme og ny kampgejst.

Alligevel må vi i dag, tredive år efter, erkende, at dér, hvor vi ikke ville hen – dér er vi langt hen ad vejen endt. Vi forsøger at vende blikket mod fremtiden, men det er i for høj grad fortiden, der optager os. Vi savner en klar forestilling om den vej, vi skal gå. Vi savner klare retningslinjer for handling. Og det er ikke godt nok.

Det er ikke godt nok. Alligevel er det vigtigt at kende til fortiden og forholde sig til den, for det er betingelsen for at kunne orientere sig i nutiden og fremtiden. Så lad mig igen vende blikket mod fortiden – og på én gang den nære og den fjerne. Sidste år fejrede vi to store mærkedage: I august vores egen Ib Nørlund og i november den Store Socialistiske Oktoberrevolution. Begge fyldte hundrede år. Nørlund blev mindet med en konference om marxisme i vor tid, der blev et tilløbsstykke. De tanker, der blev udvekslet, og de kontakter, der blev skabt eller fornyet, pegede i høj grad fremad. Så fortiden er vigtig, når det drejer sig om at få styr på fremtiden.

Til næste år har vi så endnu et hundredeårsjubilæum, og denne gang er det partiets eget. Det skal fejres med manér. Det skylder vi alle dem, der før os levede og døde for partiet. Og det skylder vi os selv. Som partiets situation er i dag, kommer det

til at sluge en stor del af vore kræfter det kommende år. Men det skal ikke være skåltaler og hornmusik alt sammen; i det forslag til arbejdsresolution, som ligger i mapperne, forudses en landspartikonference i forbindelse med jubilæet om et aktuelt emne; det kunne f.eks. være den kamp for at gøre os fri af EU, som andre af forslagene i mapperne drejer sig om.

Hundrede år – det er lang tid. Der er mange stolte traditioner, som er skabt og har fulgt os gennem de hundrede år. Én er vores internationale solidaritet – vores kontakt med broderpartier verden over. To af dem er til stede her i dag: Lad mig byde velkommen til Renate Koppe fra det Tyske Kommunistiske Parti og til Tiina Sandberg fra Finlands Kommunistiske Parti – to af de partier, vi i mange år har haft et godt og tæt forhold til. Andre var indbudt, men kunne ikke komme. De såvel som andre, der ikke var inviteret (for vi kan ikke invitere mere end et fåtal) har sendt hilsener, som på et tidspunkt vil blive læst op fra dirigentbordet. Lad mig nøjes med at fremhæve en af disse hilsener: Den fra Ukraines kæmpende Kommunistiske Parti. De ukrainske kammerater skriver, at de værdsætter den solidaritet og støtte, vi viste dem, da vi for to år siden gjorde det muligt for en af dem at komme til Danmark og på offentlige møder i København og Århus fortælle om de ukrainske kommunisters kamp. For os selv var denne vellykkede tourné også en øvelse i samarbejde inden for den splittede kommunistiske bevægelse; for vi gennemførte arrangementet i samarbejde med et andet af de små kommunistiske partier her i landet. Det var en positiv oplevelse.

Blandt de andre papirer, der ligger i jeres mapper, er to forslag til nye programprojekter. Det er ikke, fordi jeg vil foregribe den diskussion om disse og de andre forslag, som vi skal have om lidt, men jeg er af den afgående landsledelse blevet pålagt at knytte et par ord til dem. Jeg siger ikke, at vi ikke skal gå i gang med at skrive flere programmer; måske skal vi det. Men vi skal tænke os morderlig godt om. Det er ikke ret mange år siden – mindre end ti – at vi afsluttede et programarbejde, der havde varet syv-otte år og krævet en meget stor del af partiets ressourcer. Det kan godt være, at de dokumenter, der

kom ud af det, ikke var tilfredsstillende i enhver henseende; men meldingen fra partiets medlemmer dengang var, at nu gad man ikke mere programdiskussion. Og man kan vel heller ikke sige, at den virkelighed, vi lever i i dag, er så meget forskellig fra den, vi levede i for ti eller femten år siden, at den kræver et nyt program.

I stedet bør vi videreføre og afslutte det strategiudviklingsarbejde, vi indledte i den forløbne kongresperiode. Planen var, at det skulle have været afsluttet nu, så et færdigt dokument kunne ligge foran jer i dag. Af forskellige grunde gik det ikke sådan. Men det er vigtigt, at vi gør arbejdet færdigt. Disse overvejelser drejer sig om, hvad der må være et kommunistisk partis strategi i dag efter den Europæiske Kontrarevolution, efter at vort land er blevet krigsførende og efter endnu en økonomisk verdenskrise, som vi knap nok er ude af endnu. Disse strategiske retningslinjer, som et udvalg nu arbejder på at formulere, men som

senere skal diskuteres i hele partiet – de skal fortælle os, *hvordan* vi bruger de programmer, som vi skrev dengang. Og når vi er så langt, kan vi give os til at overveje, om det nu også er nødvendigt at revidere programmet eller måske skrive et helt nyt.

For programmer og strategipapirer er kun hjælpemidler. Det, det kommer an på, er politisk handling. Vi skal, som det hedder i forslaget til kongresresolution, smede den enhed, som er i stand til at gribe ind i historiens gang på fremskridtets side – sådan som vi flere gange har gjort det i fortiden: I kampen for Danmarks frihed, i kampen mod EU.

Det er, hvad fremtiden kræver: Den kommunistiske bevægelse må igen gøres til en kraft, der har målbevidsthed og styrke til at være igangsætter og retningsgiver i den brede, progressive offensiv, situationen i såvel Danmark som verden kalde på.

Kongresresolution 35. kongres 2018

International politik

1. Den internationale situation har i de seneste år – i hvert fald siden Donald Trumps valg til amerikansk præsident – været præget af, at imperialismens gamle alliancer er ved at gå i opløsning. Forvirringen omkring, hvad det er, der sker, er stor, og de tidligere herskende kredse i USA har åbenlyst svært ved at forstå og forklare præsidentens handlinger. Denne forvirring har bredt sig til USA's allierede i Europa og her tillige til den venstrefløj, der trods revolutionære fraser henter store dele af sit verdensbillede og sine værdier i den amerikanske imperialisme-propaganda. Men inden for det sidste års tid er det blevet tydeligt, at det er en kovending i supermagtens strategiske udenrigspolitiske orientering, vi er vidner til. Præsidenten har sået tvivl om NATO's »relevans«, og på det seneste er den hidtil så ubrydelige alliance mellem USA og Tyrkiet, der var en grundpille i USA's Mellemøst-strategi, begyndt at slå revner. Samtidig fortsætter opløsningstendenserne inden for EU.

2. Årsagerne til disse opløsningstendenser er mange og går flere årtier tilbage. Den dybeste årsag er måske den generelle centrifugale tendens, som er imperialismen iboende, og som i forholdet mellem USA og EU har været synlig siden 90'erne. Men der har vist sig nye træk, som hænger sammen med en strategisk nyorientering i amerikansk udenrigspolitik: Hvor det hidtil har været Sovjetunionen, senere Rusland, der var den store fjende, som USA søgte at inddæmme ved at alliere sig med dets naboer i Europa (NATO), Mellemøsten (Bagdad-pagten) og Fjernøsten, er det nu Kina, USA søger at inddæmme. Derfor optræder Trump forsonligt over for både Nordkorea og Rusland, ligesom USA allerede før Trumps tid forsonede sig med Vietnam. Stillehavs-»rummet« rykker mere i centrum for USA's opmærksomhed, og i takt hermed mister alliancepartnerne i det atlantiske rum (NATO, EU) interesse. USA har allerede indledt åben handelskrig med Kina og truer med det samme over for EU.

3. Trumps negative udtalelser om NATO har vakt opsigt (og forvirring), og situationen er ikke anderledes efter NATO-topmødet den 11.-12. juli, selv om medlemslandene enedes om en fælleserklæring, der bekræftede sammenholdet i alliancen og føjede den amerikanske præsident i hans krav om øgede militærudgifter i Europa. Men da EU-kommissionens formand Jean-Claude Juncker et par måneder senere holdt sin årlige tale om Unionens tilstand, skærpede han igen tonen og udtalte, at EU skulle »tage sin skæbne i egne hænder og spille sin rolle som en union, der former verden« – en klar udfordring af USA.

4. Juncker konkluderede, at EU måtte »tale med én stemme på verdensscenen« og derfor indføre flertalsbeslutning i bl.a. udenrigspolitik. Der er med andre ord lagt op til en yderligere centralisering af EU og udvikling i retning af en egentlig centraliseret stat i nøje overensstemmelse med Rom-traktatens oprindelige intention. Det er en vej, som efter Storbritanniens udmeldelse (»Brexit«) har åbnet sig for den hårde kerne af EU-politikere, men de kommer her i modstrid med flere medlemslande, som det bl.a. fremgik af den samtidige konflikt mellem Unionen og medlemslandet Ungarn. Heller ikke Danmark vil være tilbøjelig til at følge Juncker ad den vej. Ingen af de to lande sætter spørgsmålstejn ved EU, men ønsker nok at bevare en udstrakt national selvbestemmelsesret. En lignende holdning er nu blevet dominerende i Italien. Til sammen markerer disse udviklingslinjer en forstærkelse af opløsningstendenserne i EU.

5. Alle disse tendenser er for så vidt positive, som de bidrager til en svækkelse af den USA-ledede imperialistiske front. Positiv er også den strategiske tilnærmelse mellem Rusland og Kina, der betyder, at imperialismen for første gang i snart tredive år står over for en jævnbyrdig modstander. En betydningsfuld begivenhed, der trækker i samme retning, er den sejr for de patriotiske og antiimperialistiske kræfter, der efter syv års borgerkrig tegner sig i Syrien. En del af baggrunden herfor er en ny og overraskende, men nok mere taktisk end

strategisk alliance mellem Rusland, Iran og NATO-landet Tyrkiet. Positivt er også Kinas teknologiske og økonomiske offensiv, som i store dele af den imperialistiske periferi er i færd med at trække tæppet væk under imperialismen.

6. I Ukraine fortsætter konfrontationen derimod mellem et aggressivt EU og et tilbageholdende Rusland uden udsigt til en løsning, og undertrykkelsen i landet selv, især af det kommunistiske parti, tager til. Der er også andre udviklingslinjer, der peger tilbage snarere end frem: Det oprør i Sydamerika, der tegnede sig for få år siden, er nu trængt i defensiven og i flere af landene afløst af en restaurationsproces, hvor gammelkendte reaktionære kræfter igen er kommet til magten.

7. Generelt befinder verden sig fortsat i en ustabil situation, der potentielt vil kunne udløse en katastrofe. En sådan må det gælde om at forhindre. Her får vi heldigvis hjælp af allianceopløsningen selv, der f.eks. gør USA mindre interesseret i en konfrontation med Rusland og Tyrkiet mindre USA-føjeligt. Begge dele åbner for en afspænding i Østersø- og Sortehavsregionerne såvel som ved det østlige Middelhav. Disse tendenser er dog ikke entydige: USA står på flere områder stadig fjendtligt over for Rusland (NordStream2), og kursen over for Nordkorea er svingende; i begge tilfælde spiller det ind, at de herskende kræfter i USA er splittede. Noget lignende gælder i EU i forhold til Rusland.

Den indenrigspolitiske situation

8. Også indenrigspolitisk herhjemme ser man opløsning af traditionelle alliancer. Vi påpegede allerede på 33. kongres i 2012, at klassealliancen mellem danske arbejdere og husmænd, legemliggjort i den politiske alliance mellem Socialdemokratiet og de Radikale, »ikke længere [har] nogen basis i Danmark« (Skub 2012/3, side 5) på grund af husmandsstandens forsvinden, der havde ført til, at det Radikale Venstre over for nødvendigheden af at søge sig en ny klassebasis var drevet til højre, og vi rejste spørgsmålet, om det var »et forvarsel om et opbrud i de traditionelle alliancer i dansk politik« (s.s.). I dag er dette brud åbent udtalt af det Radikale Venstres formand, og samtidig ser vi en tilnærmelse mellem Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti.

9. Det kunne ligne en ny alliance mellem arbejderklasse og småborgerskab. Imidlertid er det hævdet, at partierne generelt er i færd med at miste deres klassebasis og i stedet for at føre bestemte gruppers interesser frem jagter »folkestemningen«. Hvis det er rigtigt, betyder det, at de politiske partier er ved at miste deres relevans som redskaber for de politiske magtkampe i samfundet. I den situation må de folkelige organisationer påkalde sig stigende interesse.

10. I den danske fagbevægelse har utilfredsheden og sammenholdet vendt mod den altdominerende asociale nedskæringspolitik holdt sit markante indtog – tydeligst i

Velfærdsalliancens aktiviteter og i forbindelse med overenskomstforhandlingerne i den offentlige sektor i 2018. Sidstnævnte har inspireret mange privatansatte fagligt aktive til at kræve en lige så solidarisk forhandlingstaktik ved de kommende overenskomstforhandlinger i den private sektor i 2020. Dette synes at være vejen frem, hvis krav vendt mod social dumping, for væsentlige forbedringer af mindstelønnen og andre solidariske krav – herunder også gerne en væsentlig reduktion af arbejdstiden – på et tidspunkt skal kunne gennemføres.

11. Knap så lovende tegner udviklingen i de andre vigtige folkelige bevægelser, fredsbevægelsen, som nærmest står i stampe, og Folkebevægelsen mod EU, der over for Enhedslistens beslutning om selvstændig opstilling til EU-parlamentet kæmper for at bevare sit ene mandat, hvor der ellers indtil for nylig var udsigt til to. På begge områder er der brug for en betydelig indsats af kommunisterne.

Vejen frem

12. Det er vanskeligt at få øje på overbevisende progressive alternativer til de gamle alliancer. Der er meget lidt progressivt i de forskellige oprør mod EU, og splittelsen i NATO åbner ikke i sig selv for noget alternativ. De nye konstellationer, der er udsigt til i det danske partilandskab, lover heller ikke godt: De Radikale er på vej over i den borgerlige lejr, og en SD-DF-blok vil bygge på de mest tilbagestående og snæversynede lag i arbejderklasse og småborgerskab.

13. I denne situation, hvor opgaven er at opbygge nye alliancer, der peger fremad, fylder Danmarks Kommunistiske Parti 100 år. Det har været et århundrede fuldt af kampe, der alle havde dette klare fokus: At smede en enhed, som var i stand til at gribe ind i historiens gang på fremskridtets side. Vi har løftet denne opgave med held flere gange: I kampen for Danmarks frihed, i kampen mod EU. Den opgave, der kalder nu, er af tilsvarende art.

14. Vender vi blikket mod de kommunistiske partier, særlig i Europa, er splittelsen på vej ind i sit fjerde årti, og der er stadig ingen udsigt til at hele den. Sammenslutningsprojektet mellem KP og KPİD har foreløbig kun ført til ny splittelse. De sidste tyve års erfaringer fra den kommunistiske samlingsproces i Danmark viser med al tydelighed, at dette er en blindgyde, og at vejen frem går over en udvikling af det kommunistiske partis (eller de kommunistiske partiers) samfundsanalyse og politik og over praktisk politisk handling ad de linjer, denne analyse udstikker. Den kommunistiske bevægelse må igen gøres til en væsentlig politisk kraft – en kraft, der har målbevidsthed og styrke til at være igangsætter og retningsgiver i den brede, progressive offensiv, situationen i såvel Danmark som verden kalder på.

Blandt gæsterne på DKP's 35. kongres var Renate Koppe fra det Tyske Kommunistiske Parti (som, når man forkorter det tyske partinavn, også hedder DKP). Den 5. oktober skrev hun om kongressen i de tyske kommunisters blad Unsere Zeit:

Aktionsenhed

DKP-kongres i København – danske kommunister diskuterer enhedsproces

Af Renate Koppe

Den 22. og 23. september fandt Danmarks Kommunistiske Partis 35. kongres sted i København i et hus tilhørende bygningsarbejdernes fagforening. Godt 30 delegerede og omkring 20 gæster diskuterede situationen i Danmark og i deres parti. Foruden det tyske DKP var Finlands KP repræsenteret, og til stede var også i Danmark bosiddende medlemmer af Iraks og Syriens KP samt Cubas ambassadør.

Landsledelsens og formand Henrik Stamer Hedins beretning kom ind på forskellige politikområder – herunder fagforeningsarbejdet, fredsbevægelsen, Folkebevægelsen mod EU og kommunalpolitikken. I nogle kommuner sidder der DKP-medlemmer i byrådene, valgt på Enhedslisten. Enhedslisten er en venstrefløjsvalgalliance, som også mange DKP-kammerater er medlemmer af. Denne valgpolitik er der ikke udelt enighed om i partiet. Kongressen behandlede et forslag om at ophæve dobbeltmedlemsskabet af DKP og Enhedslisten med en overgangsfrist på tre år. Det blev dog afvist med stort flertal.

Et andet emne på kongressen var enhedsprocessen mellem forskellige kommunistiske organisationer i Danmark. Udover DKP er der bl.a. Kommunistisk Parti i Danmark (KPiD) og KP. Repræsentanter for begge partier var til stede på kongressen og

gik i deres hilsningstaler ind for samarbejde. Også i spørgsmålet om kommunisternes enhed er valgpolitikken og DKP's deltagelse i Enhedslisten et stridspunkt, for begge de to andre partier er imod. DKP har den holdning, at enhedsprocessen kun kan lykkes, hvis partierne udvikler fælles aktiviteter, hvilket på nogle områder allerede er tilfældet. I Danmarks kommunistiske ungdomsorganisation er der allerede nu medlemmer fra både DKP og KPiD. Derimod er enhedsprocessen mellem KPiD og det af en maoistisk tradition udsprungne KP for tiden kørt fast.

Kongressen vedtog en politisk resolution, der kommer ind på USA's og NATO's aggressive politik over for Rusland og Kina og på modsigelserne inden for den imperialistiske lejr mellem EU og USA. Som en positiv tendens nævnes den strategiske tilnærmelse mellem Rusland og Kina. Indenrigspolitisk peges der på den sociale nedskæringspolitik, Socialdemokratiets svindende integrationskraft og nødvendigheden af aktive og militante fagforeninger.

I en arbejdsresolution blev der vedtaget konkrete projekter, bl.a. en partikonference om strategiske spørgsmål i anledning af DKP's 100-årsdag i november 2019, der også skal forbindes med herved af nye medlemmer og med forstærkede aktiviteter i fredsbevægelsen og for afmilitarisering af Østersøen.

Oversat fra tysk

Den nyvalgte landsledelse

Henrik Hald, Midt- og Sydjysk distrikt
Henrik Stamer Hedin, Midt- og Sydjysk distrikt
Henning Jakobsen, Hovedstadens distrikt
Niels Rosendal Jensen, Sjælland-Fyns distrikt
Mohammad Mahfoud, Hovedstadens distrikt
Hilmar Kirkegaard Mikkelsen, Midt- og Sydjysk distrikt
Luis Monteiro, Hovedstadens distrikt
Ole Vad Odgaard, Midt- og Sydjysk distrikt
Anker Schjerning, Sjælland-Fyns distrikt
Ole Stenberg, Hovedstadens distrikt
Gorm Søndergaard, Sjælland-Fyns distrikt
Gitte Thomsen, Nordjysk distrikt
Birgit Unnerup, Hovedstadens distrikt
Ole Waagensen, Sjælland-Fyns distrikt
Gerhard Wehlitz, Hovedstadens distrikt.

Avante!-festival 2018 i Portugal

Portugals Kommunistiske Parti afholdt for 42. år i træk sin partipressefestival i weekenden 7.-10. september 2018 med deltagelse af 1 mio. mennesker fra hele landet og udlandet, herunder 57 delegationer fra hele verden. Fra Danmark deltog to kommunister, der medbragte de stærkeste broderpartihilsener.

Af Rikke G. Carlsson, formand for KP i D, og Luis Monteiro, landsledelsesmedlem i DKP og medlem af Internationalt Udvalg

Festivalens struktur

Festivalpladsen er med sine 40 hektar på størrelse med Roskilde-festivalen og rummer alt hvad et samfund bør indeholde, arbejdsfællesskabet mellem aktivisterne der bygger og får infrastrukturen til at fungere og de lokale aktivister der repræ-

senterer deres områder. Det være sig provinser/regioner, arbejdspladsceller eller afdelinger, sport eller fag og alder. Man finder alt fra Pensionisternes til Ungdommens Plads. Kæmpe børneområde, Emigrationsplads og Solidaritetspladsen, hvor der var delegationer fra hele verden. Kunsthåndværk, bog- og plademesse, så stort at man let forsvandt fra hinanden. Der var dansere fra traditionelle folkedansegrupper, humoristiske og moderne dans. Egnsretter og drikkevarer fra hvert et hjørne af verden og selvfølgelig festivalens egen portvin. Fra de største rockbands med publikum foran hovedscenen – med plads til op mod 100.000 mennesker – til små intime scener, hvor Fado (sørgmodigt længselsfuld portugisisk musik) blev fremført nyfortolket og klassisk. Fra symfoniorkestre til rap. Handicaporganisationer og masser af sport fra maratonløb og fodbold til boksning og skak. Og vigtigst af alt, politiske debatter alle vegne om nationale og internationale dagsordner.

Denne stolthed og patriotisme omkring sit land og dets kultur og rigdom, som festival gav udtryk for, giver en følelse af håb og tro på eget værd og den styrke, befolkningen indeholder. Selv partiets modstandere indrømmer, at de ikke ville være i stand til at organisere en sådan festival.

Åbningen

Åbningen af festivalen stod PCPs ledelse for med 50.000 fremmødte på én af de mindre pladser. Festivalledelsen og avisens hovedredaktør bød velkommen, og formanden (Jerónimo de Sousa) talte om de problemer, Portugal og verden står overfor, og hvilken muligheder vi har for at ændre dette – ved at styrke partiet. Verden i dag har så stor viden, at man kunne løse alle uddannelses-, helse-, klima- og miljøproblemer, hvis ikke det var for kapitalismen/imperialismen og deres væsen. »De forsøger at slukke bålene med benzin, og krisen eskalerer med sine indbyggede modsætninger, grådigheden og magtbegæret. I stedet oprustes der til krige og udnyttning/udbytning af mennesker og råstoffer. PCP i Portugal og kommunisterne i hele verden må styrkes, hvis fremtiden skal ændres,« understregede de Sousa. Seancen afsluttedes med afspilning af Partiets hymne, nationalsangen, Internationalen og slagsangen for den politiske alliance, de opstiller på, og så var festivalen dansende i gang.

International Solidaritet

»PCP måler ikke solidaritet i størrelse! Det er en vekselvirkning mellem udveksling og fælles kamp«. I år var der 57 delegationer fra hele verden. Fra store og små lande, fra brændpunkter til bevægelser, broderpartier og andre arbejderpartier. Fra Schweiz, Øst-Timor over Vest-Sahara til Sandinisterne i Nicaragua, Guinea Bissau, Cuba, Vietnam, Palæstina, Brasilien o.m.a.... Samme kamp mod krig, undertrykkelse og for bedre levevilkår.

Åbning af festivalen

International sekretær Pedro Guerreiro bydes de udenlandske delegation velkomne

Afsluttende massemøde

Festivalen afsluttedes søndag aften med et kæmpe møde ved hovedscenen med deltagelse af op mod 100.000 deltagere, hvor de Sousa gjorde status over de sidste tre års regeringstid og takkede de mange offentlige myndigheder, kommuner og instanser, der bidrog til festivalens afvikling. Også de mange aktivister, der byggede festivalen op i flere måneder forinden. Ungkommunisterne, JCP hvervede ca. 150 nye medlemmer under forberedelsen af festivalen.

I oktober 2015 dannede det socialdemokratiske part, PS, – på opfordring fra PCP – en mindretalsregering, da venstrekræfterne tilsammen havde opnået 52% af stemmerne ved sidste parlamentsvalg. Selvom venstrekræfterne har skabt økonomisk vækst, øget beskæftigelse og mindre social ulighed samt en række positive tiltag har PCP ikke glemt, at PS – med støtte fra højreparti-

erne PSD og CDS – i ca. 40 år (perioden 1977-2015) har ført en neoliberalistisk politik med massive nedskæringer og lave budgetter til skade for arbejderklassen og den brede befolkning.

Det er absolut nødvendigt, at regeringen og venstrekræfterne finder sammen for at føre en patriotisk, uafhængig og demokratisk politik, der svarer til landets nuværende realiteter. En politik, de portugisiske kommunister kalder »avanceret, uafhængig og demokratisk« – som de danske kommunister kalder »antimonopolistisk demokrati«. En sådan politik er p.t. ikke mulig, så længe Portugal er medlem af EU og NATO.

Det store møde afsluttedes sædvanen tro med partiets hymne »Avante, camarada, Avante«, nationalmelodien, Internationalen og Den Demokratiske Enhedskoalition CDU's sang.

Møde med PCP

De to forfattere af artiklen her havde et fælles bilateralt møde med én PCP-repræsentant fra CK's Internationale Udvalg og orienterede om Danmarks kommende EU-valg, NATO-øvelserne i Norge samt SKPs og Venstrepartiets valg i Sverige og takkede for invitationen. Vi orienterede også om de senere års forsøg på at forene de danske kommunistiske partier. Ved denne og flere lejligheder blev det understreget, at de udenlandske delegationer var meget vigtige for PCP: deres deltagelse betød et konkret udtryk for den proletariske internationalisme som kendetegner den kommunistiske bevægelse i hele verden.

Afslutning af festivalen

Sidste skud på stammen i den kommunistiske verdensbevægelse

Af Luis Monteiro, DKP's Internationale Udvalg

Den 30. juni 2018 på en kongres i Bruxelles fik verden et nyt kommunistiske parti – det 108ende i rækken af kommunistiske og arbejderpartier verden over ifølge *solidnet.org*. Det kommunistiske parti i Vallonien-Bruxelles ændrede med 88% af de delegeredes stemmer navn til Belgiens Kommunistiske Parti (PCB) – hvilket var dets oprindelige navn – og skal mødes til en ny kongres i januar 2019 for at vedtage nyt program.

Ud af Europæisk Venstreparti (PGE)

PCB besluttede ved en skriftlige afstemning med 65% af stemmerne at udtræde af PGE af diverse grunde, herunder bl.a.

- PGE's modstand mod at tale om den virkeliggjorte socialisme, hvis fald førte til globaliseringskapitalisme og ødelæggelse af arbejdernes rettigheder verden over;
- PGE's indførelse af princippet om eenstemmighed i beslutningerne, hvilket fikserer og steriliserer debatten og ændrer

- partiet til en elitær og teknokratisk diskussionsklub;
- PGE tager afstand fra vort oplæg om ikke at anerkende det fascistiske kup i Ukraine, som førte til krisen i Ukraine;
- PGE har i 2011 i forbindelse med vort partis 90 års jubilæum organiseret en fejringsskonference i Bruxelles uden officielt at invitere vor partiledelse og uden af omtale vor historie;
- PGE's uacceptable holdning til NATO, som står i modsætning til vort krav om Belgiens udtræden af NATO og dens opløsning;
- Forskelsbehandling mellem partierne i PGE, hvor visse partier bliver ignoreret til fordel for andre mere privilegerede partier, f.eks. omkring sagen Caterpillar.

Konklusion

Denne kritik af PGE er ikke ny. Også i resten af Europa er anklagerne mod PGE kendt. Og de fører til den evige diskussion mellem den reformistiske og den revolutionære vej og til splittelse i partier, der er født af arbejderbevægelsens kamp for bedre løn og arbejdsvilkår.

Belgien har nu to kommunistiske partier af marxistisk-leninistisk orientering: det ældre Belgiens Arbejderparti og det nye Belgiens Kommunistiske Parti.

Der er i artiklen brugt fransksprogede forkortelser. – Red.

DKPs forretningsudvalg udtaler:

Ghettoplanen er på alle måder uacceptabel

– et brutalt angreb på indvandrere, på arbejderkvarterer og på den almene boligsektor

Under dække af opgør med »ghettoer« vil regeringen tvangsprivatisere dele af den almennyttige boligmasse. Med ghettoplanens vedtagelse har regeringen øget udhulingen af de almennyttige boliger. Regeringen vil bruge 21 milliarder på at fremtvinge et skift fra sociale boliger til private lejerboliger og ejerlejligheder. Det skal blandt andet finansieres af landsbyggefonden, som er betalt af beboerne til vedligeholdelse af deres boliger og ikke til nedrivning. Socialdemokratiet har yderligere deltaget i farcen ved at foreslå, at en del af finansieringen skulle tages fra satspuljen for at skåne landsbyggefonden! Hele denne fremtidsvision vil øge boligpriser og påvirke hele hele samfundet til gavn for »udbytter-Danmark«.

Gennemførelsen af ghettoplanen er også et frontalt angreb mod en lang række daginstitutioner i de boligområder, regeringen har udpeget som »ghettoer«. Det vil kunne betyde lukning af en række daginstitutioner. I regeringens ghettoplan skal der gås offensivt til værks. Et parallelsamfund, hvor de almindelige love er sat ud af kraft, skal gennemføres ved hjælp af en række tvangsmetoder. Økonomisk afstraffelse og krav om, at børnene sættes i daginstitutioner, er blandt dem.

Når et barn fra »ghettoen« sendes i daginstitution, må det ikke ske i kvarteret. Kravet er, at der i en institution maksimalt må være 30 procent børn fra »udsatte« boligområder. Heller ikke børn fra »ikke-belastede« kvarterer skal kunne anvises til institutionen.

Der er allerede nu mangel på daginstitutioner i bl.a. København Kommune hvor børnetallet er stigende. Lukninger vil gøre problemet endnu større og presse kommunen til at bygge nye institutioner i andre områder, mens de bliver tvunget til at nedlægge de tit velfungerende institutioner. De allerede overbelastede institutioner skal overtage både de tvangsindmeldte børn fra »ghettoerne« og alle dem, hvis institution bliver lukket.

DKP mener at boligen er en afgørende forudsætning for den menneskelige trivsel. Retten til en sund og billig bolig uden spekulation og profit er dækkende for befolkningens ønsker. Vi tager afstand fra regeringens reaktionære ghettolov, hvis problem bunder i det kapitalistiske Danmarks manglede evne og vilje til at løse sine egne problemer. Det er en del af klassekampen.

København den 6.oktober 2018

Kommunister i Slagelse

Offentligt møde d. 28. november 2018
kl. 19,30 - 22,00 på Slagelse Bibliotek, IT-lokalet
Stenstuestræde 3, Slagelse

Viggo Marker og Jens Peter Sørensen
Kendte DKP-profiler fra Slagelse

Carsten Egø Nielsen fortæller om DKPs mangeårige medlem af Slagelse Byråd, amtsrådsmedlem, forbundsformand og gartner Viggo Marker

Jens Fransen fortæller om Jens Peter Sørensen, formand for DKP Slagelse før og efter krigen, interneret i Horserød under krigen, formand for DAF Brorup-Valby i Slagelse og folketingskandidat

Carsten Egø Nielsen

er uddannet historiker og har de sidste 15 år primært beskæftiget sig med lokalhistorien i Vestsjælland. Han har udgivet flere lokalhistoriske bøger og bidrager til flere årbøger med artikler. Endvidere holder han mange foredrag og er også guide på byvandring og andre ture.

Jens Fransen

er født 1955, lærer i Slagelse 1979 - 2015. Han har udgivet flere bøger bl.a. om DKP i Slagelse. Bind 1 om årene 1931 - 1945 som udkom i 2016. Den 1. november 2018 udkom bind 2 om perioden 1945-1958. Han er medlem af DKP Sjællands ledelse og er desuden medlem af Enhedslisten

Arr.: Danmarks Kommunistiske Parti. Sjælland

Udtalelse fra Fredsfestival Århus 2018

Deltagere på Fredsfestival Århus 2018 har d. 14. oktober diskuteret oprustning og krigsfare i Norden, og på den baggrund har vi vedtaget følgende udtalelse:

I de seneste år har NATO indledt en heftig oprustning i alle de europæiske medlemslande, og ikke mindst i Norden. Der er opbygget en militær front mod Rusland – ligesom der samtidigt oprustes mod Kina, og alle NATO-landes militære budgetter øges kraftigt. Samtidigt er beskrivelsen af Rusland som en farlig og truende magt blevet gentaget igen og igen som et tyndt alibi for de mange krigsforberedelser.

Om kort tid starter NATO-øvelsen Trident Juncture med hovedområde i Norge, en øvelse der træner en virkelig krig mod Rusland. 60.000 soldater fra alle NATOs medlemslande samt Sverige og Finland deltager i dette set-up, der skal teste tropperne i krigsførelse under kolde og arktiske forhold. I øvelsen indgår også Island, der ligesom Grønland har en vigtig rolle som støttepunkt i NATO's verdensomspændende netværk af globale baser og aflytningssystemer.

Tunge militærkøretøjer tromler fra Tyskland gennem Danmark på vej til Norge. De afprøver de danske veje og deres egnethed som transportnet for kampvogne mm i smidige og hurtige troppetransporter til Danmark, hvor det er NATOs plan at soldater og materiel skal samles i tilfælde af krig mod

Rusland. Et scenarie der kan blive til uhyggelig virkelighed.

Denne krigsparathed og aggression er ikke til gavn for fred i Europa. Den er ikke et værn mod krig!

NATO puster til ilden, og ønsker at udvide indflydelsessfæren mod øst.

Norden, Arktis og Østersøen bør ikke have rollen som en aggressiv militær bastion, men være et fredeligt og uafhængigt område, hvor nationerne arbejder for fred i verden.

Vi bakker op om de nordiske landes bevægelse for fred, om Sverige og Finlands ret til at forblive neutrale lande og den norske og islandske bevægelse for udmeldelse af NATO.

Et Danmark som et neutralt land udenfor NATO og udenfor EU, der er på vej mod militarisering, vil være et vigtigt skridt i retning af fred. Dette vil være en langt mere realistisk sikring af fred end den nuværende krigsophidselse og optrapning på alle fronter, herunder stormagternes opbygning af et nyt atomvåben-arsenal.

Vi siger:

Stop oprustningen - stop krigsforberedelserne!

Nej til NATOs militærøvelser – de er forberedelse til virkelig krig!

Nej til dansk krigsdeltagelse! - ingen krig mod Iran!

For en fredelig udenrigspolitik og et neutralt Danmark udenfor militæralliancerne!

Trident Juncture øvelsen har, når dette læses, fundet sted. – Red.

Denne løbeseddel blev den 26. oktober uddelt af fredsaktivister foran Industriens hus i København:

Stop militarisering af EU's forskningsmidler! – Stop krigstruslen!

Våbenindustriens lobbyorganisation FAD og EU-Kommisjonen har fredag d. 26. oktober inviteret våbenindustri og universiteter til at mødes i Industriens Hus for at diskutere en oprettelse af et samlet dansk militær-teknologisk forskningscenter under finansloven.

Lobbyen, der nu består af 84 forskellige industrier, som beskæftiger og producerer militært isenkram, ønsker med dette forskningscenter at få snablen i de mere end 10 milliarder kroner, som EU's Forsvarsfond vil uddele om året.

Aalborg Universitet er allerede i dag langt fremme når det gælder om at samarbejde med våbenindustrien. Universitetet har oprettet et militært center, AAU Defence, for at koordinere samarbejdet, og til januar sender Aalborg Universitet to studerende til Lockheed Martins kampfly-fabrik i USA.

Der oprustes til krig i Europa og krigens købmænd lugter profit. Samtidig ser vi overalt i EU, at vores fælles skattepenge bliver stjålet for næsen af os. Prisen er nedskæringer i vores velfærd.

Nu må denne sindssyge prioritering stoppe. Forskningspengene går fra almindelig almen forskning. Ydermere er det et massivt spild af uddannelsesviden. **Vi ønsker en forskning for**

liv og ikke død.

Et ofte brugt argument for at bakke op om våbenindustrien er skabelse af arbejdspladser... Men husk – at der kommer ligeså mange, om ikke flere, arbejdspladser ud af fredelig forskning.

Mere end 800 forskere og akademikere fra 19 EU-lande har opfordret EU til at droppe planerne om at øge støtten til forskning i våben og andet militært materiel.

Vi mener at et dansk militær-teknologisk forskningscenter finansieret af EU forskningsmidler er i strid med forsvarsforbeholdet og et led i opbygningen af EU's fælles militær og øget militarisering af EU.

EU og de europæiske regeringer bør koncentrere sig om fredelig konfliktløsning i stedet for at udløse et våbenkapløb.

Forskning i militær teknologi er også oprustning, NEDRUSTNING NU - militærindustrien ud af vores universiteter.

Underskrivere er: FredsVagten / Valby og Sydvest mod Krig / Aldrig Mere Krig / Fredsministeriet.dk / Kunstnere for Fred / TID TIL FRED - aktiv mod krig

»Krig er foragt for liv - fred er at skabe« Nordahl Grieg, 1936

På vegne af initiativet

Lizette Lassen

(TID TIL FRED – aktiv mod krig)

Åbent brev til USA's præsident Trump:

Ophæv blokaden mod Cuba nu!

Dansk-Cubansk Forening fordømmer USA's fjendtlige politik mod Cuba og kræver den økonomiske, finansielle og handelsmæssige blokade ophævet. Vi kræver respekt for Cubas suverænitet og for international ret.

I dag den 17. oktober 2018 er vi på gaden i fem danske byer; Aarhus, Esbjerg, Kolding, Odense og København med krav om ophævelse af blokaden. Denne dag er international aktionsdag mod USA's blokade, og mennesker over hele verden protesterer mod USA's blokade

Blokaden mod Cuba, som har været i kraft siden 1962, blev strammet under præsident Clinton 90'erne og under George W. Bush i 00'erne, blev lempet en smule i 2015 mens eksisterer fortsat og bliver nu igen strammet under præsident Trump.

Da blokaden blev indført, lagde USA ikke skjul på, hvad formålet med den var: Den cubanske økonomi skulle knækkes, hvilket skulle føre til, at cubanerne ville rejse sig i modstand imod Fidel Castros revolutionære regering. Daværende USA-præsident Eisenhower sagde det klart: »Hvis cubanerne er sultne, smider de Castro ud!«. Vi ser nu en tilsvarende vulgær og umenneskelig politik ført af præsidenten i Det Hvide Hus.

Cubanerne smed aldrig hverken Castro eller socialismen ud, men blokaden har kostet det cubanske samfund dyrt. Den rammer sundhedsvæsenet, uddannelsessektoren, kulturen og den almindelige udenrigshandel. I rapporter til FN's Generalforsamling har Cuba rapporteret, at blokaden har kostet landet mindst 135 milliarder dollars. Det seneste år er Cubas tab og ekstraudgifter på grund af blokaden beregnet til 4,32 milliarder dollars eller op mod 30 milliarder kroner.

Dertil kommer menneskelige omkostninger, som der ikke kan sættes et tal på. Mennesker i Cuba dør fordi Cubas sundhedsvæsen ikke kan importere for eksempel cancermedicin i USA. Omvendt koster det menneskeliv og lidelse i USA, at Cuba ikke kan eksportere for eksempel sin avancerede medicin mod sukkersyge til USA eller medikamenter til »immunterapi« af cancerpatienter.

Vi ser frem til at FN's medlemslande den 31. oktober stort set enstemmigt fordømmer USA's blokade mod Cuba når Generalforsamlingen diskuterer sagen for 27. år i træk. Og vi kræver, at USA nu respekterer afstemningen i FN.

Pressemeddelelse:

Cuba-lotteriet fylder 25 år!

Støt Dansk-Cubansk Forenings jubilæumslotteri: Lotteriet fylder 25 år, og Dansk-Cubansk Forening fylder 50 år. Præmierne er i år ekstra store. Overskuddet går til kulturudveksling mellem Danmark og Cuba og til foreningens samarbejde med mennesker i Cojimar om miljø, sport og kultur.

I år er det 25. gang vi gennemfører solidaritetslotteriet med Cuba. Gennem årene har vi støttet mange forskellige projekter – mest i Cuba, men vi har også brugt nogle lotterier til kulturudveksling den anden vej. Således for eksempel for to år siden, da to cubanske muralere efterfølgende besøgte Danmark og malede mure og plankeværker i tre danske byer.

I anledning af jubilæet har vi øget præmiepuljen. Vi fastholder, at hovedpræmien er et rejsegavekort til Cuba til en værdi af 16.000 kr. – svarende til mindst to flybilletter – og så introducerer vi i år en flot andenpræmie, nemlig et weekendophold for to på Hotell Havana i Varberg med spa, wellness, eksklusiv rombar og Lenin-pool.

Vi fastholder naturligvis alle vores elskede, klassiske præmier med rom og cigarer med mere. I år præmier for 33.350 kr. – det er 50 procent højere end sidste år.

Der sælges 6000 lodsedler à 20 kroner.

I år kobler vi lotteriet sammen med fejringen af Dansk-Cubansk Forenings 50 års jubilæum.

Overskuddet fra lotteriet bliver blandt andet brugt til at

invitere to boksere og en balletdanser til Danmark. De kommer til at optræde som del af underholdningen ved vores STORE Cuba Si! MEGAFEST i Korsgadehallen i København lørdag den 5. januar. (Se bagsiden!)

Og så skal cubanerne desuden indgå i et længerevarende program på hver deres felter.

Men før vi kommer dertil skal vi have solgt de 6000 lodsedler.

Så det er nu cubavenner over hele landet køber og sælger lodsedler til familie, venner og arbejdskammerater. For sådan spreder vi det glade budskab om venskab med Cuba.

Lodder sælges mellem 1. oktober og 30. november.

Notarius Publicus udtrækker vindenumrene som offentliggøres ved Verdensjulemarkedet søndag 2. december kl. 13-18. i Casa Latinoamericana, Høffdingsvej 10 i Valby.

Tak til lotteriets sponsorer: Hotell Havana i Varberg, Havana Club Danmark, dagbladet *Arbejderen*, bladet *Kommunist* og magasinet *Skub*, Santiago de Cuba rom/Mojito Factory og Demos.

Dansk-Cubansk Forening

Høffdingsvej 10

2500 Valby

Tlf: 38 10 15 50

Kontortid onsdage kl. 17-19

Mail: post@cubavenner.dk

**Cubas revolution 60 år
Dansk-Cubansk Forening 50 år**

MEGAFEST

Cuba si!

KORSGADEHALLEN

KORSGADE 29 · KØBENHAVN N

Lørdag 5. januar kl. 18-01

Billetter

Med middag: 300,- kr.

Uden middag; efter kl. 20: 175,- kr.

Køb billetter på: www.billetto.dk (søg på Cuba),
eller køb på: www.cubavenner.dk
(webshop under Diverse)

Eller send en mail til: post@cubavenner.dk

Middag, coppelia isbar, cubanske drinks

Live dansemusik: »Social Mambo«!

Boksning: Cuba-Danmark

Ballet og dans: Danmark-Cuba

Blokløjte: Pernille Petersen og Bjarke Mogensen
spiller Cubas nationalmelodi

Mikael Wiehe

Lenny & Waqas fra Outlandish

Cubansk gæstetaler

Konferencier: Arne Würgler og Signe Rieland

